

A BURZSOA BÜNYÜGYI STATISZTIKA REAKCIÓS JELLEGE*

I.

A burzsoa tudósok a statisztikát apologetikus céljaikra használják fel és a kapitalizmus törvényeit úgy tekintik, mintha azok örökkévalók, megváltoztathatatlanok és minden emberi társadalomra egyformán jellemzők volnának. A burzsoa statisztikát a mennyiség bálványozása, a matematikai formalizmus, a tanulmányozott folyamatok anyagi természetének lebecsülése jellemzi.

Az ilyen „módszertan“ alkalmazása adja meg a burzsoa statisztikusoknak azt a lehetőséget, hogy a tőkés gazdasági rendszert marcangoló ellentmondásokat elkendőzzék és megszépítsék. Mindezek a súlyos bűnök a burzsoa bünyügyi statisztikában is megvannak, amely a büntettek valódi okainak elferdítésére, azok súlyának csökkentésére szolgáló különleges csalárd módszerek kiigyalására specializálta magát. Ezért a burzsoa bünyügyi statisztika súlyos bűneinek és tudományellenességének leleplezése a szovjet statisztikai tudomány egyik legfontosabb feladata.

A marxizmus-leninizmus klasszikusai rendkívüli kifejező erővel tárják fel, hogy a megerősödött tőkés társadalom az uralkodó osztály bűneinek és büntetteinek arénájává lett. Az „ész uralma“, amelyről a hatalomra jutott burzsoázia ideológusai — a XVIII. század francia bölcseői — annyit beszéltek, olyan gazdasági és politikai intézményekben ötött alakot, amelyekről kiderült, ahogyan Engels mondta, hogy csak torzképei a bölcselek fényes ígéreteinek. A kapitalizmus ellentmondásaival egyidejűleg, mint annak elmaradhatatlan kísérője, a bűnözés is növekszik, a munkanélküliséghez, a nyomorhoz, a prostitúcióhoz és a burzsoa rend más fekélyeihez hasonlóan: „... a gazdaság felhalmozása az egyik oldalon egyúttal a nyomor, kínzó munka, szegénység, tudatlanság, erőszak, erköcsi lealacsonyítás felhalmozása a másik oldalon...“¹ Engels a XIX. század első felének bünyügyi statisztikáját tanulmányozva, rámutatott arra, hogy a bűnözés Angliában az 1805—1842. években majdnem a hétszeresére növekedett, „... és az angol nemzet lett a világ legbűnözőbb nemzete“² Megállapította, hogy Angliában a bűnözés rendszeresen növekszik, hogy ez a növekedés jelentősen túlszárnyalja a lakosság szaporodását. Míg Anglia

* Vesznyik sztatizisztiki, 1951, 4. sz., 68—79. old.

1 Marx Töke, 1949. I. kötet, 651. old., oroszul. u. a., Szikra, Budapest, 1948, 699. old.

2 Marx és Engels Művei, 1930, III. kötet, 420. old., oroszul.

egyik körzetében például a népesség száma harminc év alatt kétszereződött meg, a bűnözések száma már öt és fél év alatt, tehát hatszor gyorsabban növekedett. Marx a múlt század 40-es és 60-as éveire vonatkozó angol bűnügyi statisztikai adatok tanulmányozása alapján arra a következtetésre jutott, hogy a bűnözés, amely a növekedés üteme tekintetében túlszárnyalja a népmozgalom és számos más döntő fontosságú gazdasági mutatószám (termelés, áruforgalom stb.) növekedésének ütemét, a tőkés gazdasági rend első jellegzetessége. „Valaminek rothadtnak kell lennie az ilyen társadalmi rendszer belsejében — írja Marx — amely növeli gazdagságát, de amellet nem csökkenti a nyomort és amelynél a bűnözés gyorsabban növekszik, mint a népesség száma.”³ Több mint száz évvel ezelőtt, a kapitalizmus lakójai, a burzsoa jogászok, közgazdászok és statisztikusok, gazdáik társadalmi parancsának engedelmeskedve, igyekeztek bebizonyítani, hogy a bűnözés örök kategória, amely minden társadalomban meg van és, hogy abban a kapitalizmus semmiképpen sem vétkes. Ennek az osztályparancsnak teljesítésénél az egyik főszerepet a burzsoa bűnügyi statisztika játszotta, ami abban az időben a kapitalizmus ismert védelmezőjének, A. Queteletnek műveiben jutott különösen éles kifejezésre. Az évről-évre bámulatos állandósággal megisméltendő „börtönök és vérpados budget“-jének statisztikai megindokolásánál, Quetelet azt írta: „... minden társadalmi állapot... egy meghatározott számú és nemű deliktumot tartalmaz fel, amelyek mint szükséges következmény folynak szervezetéből”.⁴ Így tehát, Quetelet szerint, a kapitalizmus kibékíthetetlen ellentmondásaival egyáltalán nem előfeltétele a bűnözésnek. A bűnözés, Quetelet szerint, minden társadalmi rendszer jellegzetessége, és az ellene való küzdelem gyakorlatilag teljesen hasztalan, mert a bűnözés statisztikai adatainak megisméltődése, mintegy „természeti és vastörvényű” avatja azokat. Quetelet nézeteinek reakciós és tudományellenes volta kézenfekvő. Megjegyezzük, hogy Quetelet, más burzsoa statisztikusokkal — a béga Dupetiaux-val és a francia Guerry-vel — együtt, megteremtője az úgynevezett morálstatisztikának — ennek a tipikus áltudományoknak — a burzsoázia hűségese kiszolgálójának. A későbbiekben a morálstatisztika alapfogalmainak végleges „csiszolásánál”, azaz, a kapitalizmus elkerülhetetlen ellentmondásai — a bűnözés, a prostitúció, a nyomor stb. — igazi okainak kiforgatásánál, sikeresen fáradoztak a német Mayr, Oettingen és főleg Lexis, akik Engels fényes jellemzése szerint nem bolondok, hanem nagy csalók és karrieristák.⁵

A morálstatisztika a társadalmi élet oly tényeinek kivizsgálását tűzte ki feladatául, amelyek lehetővé teszik, hogy következtetéseket vonhassunk le „az emberek erkölcsi életének alakulására vonatkozóan és egyúttal hozzáférhető a tömeges megfigyelés számára”.⁶

Milyen tényeket vizsgál a morálstatisztika? A legkülönfélébbeket, mint például a bűncselekményeket, a büntetéseket, a házasságon kívüli szüléseket, az abortuszokat, a gyermekelhagyást, az öngyilkosságokat, a nemi betegségeket, a prostitúciót, a nyomort, a csavargást stb.

³ Marx és Engels Művei, 1934, XI. kötet, II. rész, 246. old., oroszul.

⁴ A. Quetelet: Az emberről és képességeinek fejlődéséről; tanulmány a társadalom fizikájáról, Szentpétervár, 1865, 7. old., oroszul.

⁵ Marx és Engels Művei, 1935, XXVII. kötet, 603. old., oroszul.

⁶ Mayr: Morálstatisztik. 1917. 1—2. old., németül.

Ennek következtében az összes burzsoa államokban a bűnügyi statisztika, amelynek a bűncselekmények, a büntetések és a bűnözők alkotják a tárgyát, a morálstatisztika egyik legfontosabb része.

A morálba ütköző jelenségekre vonatkozó hatalmas statisztikai anyag feldolgozásánál, a morálstatisztikának elkerülhetetlenül szembe kellett néznie a számára oly kényes kérdéssel: miben rejlenek ezeknek a jelenségeknek, nevezetesen a bűnözésnek okai? A kérdés megoldásánál rendkívül világosan mutatkozott meg a morálstatisztika osztályjellege. Mindenekelőtt feltétlenül hangsúlyozni kell, hogy a morálstatisztika és annak fő ága — a bűnügyi statisztika — mind korábban, mind jelenleg is, nem veszi figyelembe a vizsgálandó jelenségek minőségi elemzését, mert az ilyen elemzés olyan következtetésekhez vezethet, amelyeket a kapitalizmus védelmezői éppen elködösíteni és elferdíteni töreksenek. Ezért a burzsoa bűnügyi statisztika azt állítja, hogy a bűncselekményeknek, a bűnözőknek és a büntetéseknek csak tömeges megfigyelése alapján kell és lehet is feltárni e jelenségek törvényszerűségeit és megállapítani azok okait.

A burzsoa statisztikára általában és különösen a burzsoa bűnügyi statisztikára a vizsgálandó tények anyagi természetének megállapítását mellőző számokkal való játék a jellemző. A morálstatisztikusok hatalmas számoszlopokat sorakoztatnak fel a bűnözők nemére, korára és nemzetiségére vonatkozólag, bizonyos bűncselekmény-kategóriáknak az év hónapjai szerint való megoszlásáról (úgynevezett bűnügyi naptár), a bűncselekményeknek a városok és falvak közötti megoszlásáról stb. és természetesen, minden nehézség nélkül arra a következtetésre jutnak, hogy a bűncselekmények 90 százalékát a munkanélküliek, a nyomorgók, a csavargók, a prostituáltak és egyéb „erkölcsileg züllött” elemek követik el.

A bűnözés fogalmának alapját tehát a burzsoa erkölcs kritériuma képezi, amely „mindenkor osztályerkölcs volt:... az uralkodó osztály uralmát és érdekeit igazolta...”⁷ Elkendőzve ezt a vitán felül álló tényt, a kapitalizmus álszenteskedve úgy tünteti fel az osztályerkölcsöt és osztályjogot, mintha az az egész társadalom erkölce és joga lenne és megfizetett tudósai útján könyörtelenül ostorozza az általa felállított jogi és erkölcsi szabályok megszegőit, mint elesett és „erkölcsileg züllött” bűnözőket, akik állítólag „a nép érdekeit sértik”.

Jól tudjuk, hogy a termelés tökéletes módja nem lehet meg ipari tartalék-hadsereg nélkül, amelynek egy része, Marx kifejezésével élve, „a szegénység légkörében” él. Ezek közé sorozza Marx a „csavargókat, bűnözőket és a prostituáltakat”,⁸ akik hozzátartoznak a kapitalizmus viszonyaihoz és akiket kegyetlenül büntet a burzsoa igazságszolgáltatás és megbélyegez a burzsoa erkölcs.

A morálstatisztika arra törekedve, hogy elrejtse a bűnözés elkerülhetetlenségét a burzsoa társadalomban, azt állítja, hogy a bűnözés a lakosság bizonyos, főleg szegény rétegei erkölcsi romlottságának következménye és ezért a kapitalizmusnak ahhoz semmi köze sincsen. A bűnözés igazi okainak elkendőzése végett a morálstatisztika képviselői gyakran teológiai álláspontra helyezkedtek. Így például a fentemlített Otingen,

⁷ Engels: Anti-Dühring, 1945. 89. old., oroszul és ú. n. Szikra, Budapest, 1948. 90—91. old.

⁸ Marx és Engels Művei, XVII. kötet, 707. old., oroszul.

teológiai tanár „Morálstatisztika“ című könyvében azt állította, hogy a bűnözés az embereknek felebarátjaikkal szemben megnyilvánuló irigységének, főleg azonban a „ne ölj“ és „ne lopj“ keresztény parancsolatok megszegésének, vagyis az Istenről való megfélemezésnek következménye. Janson, az ismert polgári statisztikus professzor, az erkölcsiség kritériumának kérdésével foglalkozva, „Morálstatisztiká“-jában ezt írja: „... a morálstatisztika tárgyának elhatárolásánál, annak területi kiterjedését olyan államokra és népekre korlátozzuk, amelyeknél az erkölcsöt általában a kereszténység szellemében értelmezik: érthető tehát, hogy a pogányok vagy a mohamedánok például sok tekintetben nem kerülhetnek be az összehasonlító statisztikába. Az olvasó azonban megérti, hogy az erkölcsösségre vonatkozólag nem lehet más kritériumunk, már a kereszténység erkölcsi tanításának minden mással szemben fennálló kétségtelen fölénye miatt sem, mint az, amelyet a civilizált népek elfogadtak“.⁹

Amint mondani szokás, itt minden kommentár felesleges.

Így tehát a burzsoa morálstatisztika és annak fő ága — a bűnügyi statisztika — bizonyos társadalmi jelenségeknek erkölcsösökre és erkölcstelenekre (természetesen burzsoa szempontok szerint) való felosztásával megkerülték a bűnözés fő okát — a kapitalizmus létezését. A morálstatisztika bűnössége és apologetikus jellege egészen nyilvánvaló.

II.

Ismeretes, hogy az ipari kapitalizmusból az imperializmushoz való átmenetet a kapitalizmus kibékíthetetlen ellentmondásainak elmélyülése, a dolgozók helyzetének rosszabbodása és a bűnözés további növekedése kísérte. Gigantikus méretekben megnövekedett a proletariátus osztályöntudata, a forradalmi megmozdulások mind szervezettebb alakot öltének: „... az imperializmus — mondia Sztálin elvtárs — a kapitalizmus ellentéteit a legvégső fokig, a legszélső határokig élezi ki, amelyekén túl a forradalom kezdődik“.¹⁰ Az imperializmusban a dolgozók széles tömegeinek helyzete mindinkább rosszabbodik. Teljesen érthető, hogy a lakosság nagyobb részének nagymérvű elnyomódása ebben az időben a bűnözés minden alakjának, különösen a visszaeső, hivatásos formájának állandó növekedéséhez vezetett, még a nők és az ifjúság körében is, amiről a világ összes országainak bírósági statisztikái is beszámoltak.

Így Németországban 1881-től 1901-ig a lakosság 15%-os szaporodása mellett a bűnözések 34,6%-kal, a kihágások pedig 35,95%-kal emelkedtek. Erősen emelkedett a visszaesők aránylagos súlya is, ami a következő adatokból látható:

Az 1882—1911. évi időszakban az elsőízben elítéltek száma 60%-kal, a visszaeső bűnözőké 300%-kal növekedett. Ebből következik, hogy míg a visszaesők abszolút száma, 1887-ben, az elsőízben elítéltek számának körülbelül egyharmada volt, 1911-ben ezek a mutatószámok majdnem egyformák. A 12—18 éves fiatalok bűnözése Németországban, csupán

⁹ Ju. Janson: Irányelvek a morálstatisztika tudományos feldolgozásában, Szentpétervár, 1971. I. kiadás, VIII. old., oroszul.

¹⁰ Sztálin Művei, 6. kötet, 72. old., oroszul és u. a. Szikra, Budapest, 1951, 80. old.

17 év alatt (1882-től 1899-ig), 54%-kal növekedett.¹¹ Angliában a bebörtönzöttek között a visszaesők száma, 1857-ben, 30%, 1878-ban 40%, 1885—1886-ban 51% és 1911-ben a férfiaknál 54%, a nőknél 73,7% volt.

Olaszországban a bűntettekért és vétségekért elítéltek száma 100 000 lakosra számítva, 1883-ban, 1142,6, 1899-ben pedig 1811,9 volt.¹² Emlékeznünk kell arra, hogy — G. V. Plehanov szavai szerint — „Franciaországban 1826-től 1880-ig a felnőttek által elkövetett bűncselekmények átlagos száma megháromszorozódott, a gyermekek által elkövetettek pedig megnégyesződött”¹³ — és pedig a lakosság jelentéktelen szaporodása mellett. Különösen gyors ütemben növekedett a bűnözés Amerikában. Így, a nem teljes fegyházstatisztikai adatok szerint, a bebörtönzöttek száma az USA-ban, 1850-től 1917-ig, a húszszorosára emelkedett.¹⁴

A legnyomatékosabban hangsúlyozni kell, hogy a burzsoa bűnügyi statisztika nem tükrözi vissza a bűnözés valóságos méreteit, mert egyrészt elhallgat számos, a burzsoázia által elkövetett bűncselekményt (bírósgón kívüli fehér terror, a munkások megrokkánása a termelésben, stb.), másrészt pedig a csaló módszerek egész sorának segítségével tudatosan csökkenti hivatalos adatait. Ezért a burzsoa statisztika adatait csak kritikával lehet felhasználni; de az adatok, még így tudatosan csökkentve is jellemzők a burzsoázia mindjobban növekvő megtorló intézkedéseire, amelyek a dolgozók millióit „a társadalomra nézve veszélyeseknek” nyilvánítták.

A tőkés országoknak az uralkodó osztály legszörnyűbb bűncselekményeit mellőző statisztikájában alkalmazott hamisítások mértékéről a következők adatok alapján mondhatunk bírálatot:

Féktelen, véres fehér terror jellemzi a burzsoázia büntető politikáját, különösen a kapitalizmus általános válságának időszakában. Az 1925—1935-ös években Nemzetközi Vörös Segély Központi Bizottsága összegyűjtötte és feldolgozta a fehér terror méreteire vonatkozó adatokat. Ezek az adatok, amelyeknek kilenctized része sem került be a burzsoa statisztika hivatalos anyagába, nem teljességük mellett is szörnyű képet festenek azoknak a törvénytelen megtorló intézkedéseknek szakadatlan növekedéséről, amelyeket az imperializmus a dolgozók forradalmi megmozdulásaival szemben alkalmazott. Az említett 11 év alatt a fehér terror 13 millió áldozatát vették nyilvántartásba, akik közül 3 és félmillió a megöltek és a halálra kínzottak száma, körülbelül négy millió a sebesültek és megverték, több mint öt millió a közigazgatási úton letartóztatottak, körülbelül kétszázezer a bíróságok által halálra- és több mint háromszáz-ezer a fegyházbüntetésre ítélték száma.¹⁵

A fehér terror áldozataira vonatkozó hatalmas szám adatok összehasonlításánál látható, hogy a bíróságon kívüli megtorlás a burzsoázia alapmódszere a forradalmi megmozdulások elleni harcban: s ezek az imperializmus áldozatai összes számának 95,7%-át teszik, s az ezekre vonatkozó adatok természetesen, nem szerepelnek a hivatalos statisztiki-

¹¹ B. Sz. Utyevszkij: A burzsoa államok büntető jogának története, Jurizdat, 1950, 224. old., oroszul.

¹² U. o.

¹³ G. V. Plehanov Művei, 1925, XI. kötet, 235. old., oroszul.

¹⁴ B. Sz. Utyevszkij: A burzsoa államok büntetőjogának története, Jurizdat, 1950, 255. old., oroszul.

¹⁵ A. A. Gercenzon: A bűnözés az imperialista országokban, Jurizdat, 1951, 107. és 108. old., oroszul.

kai közleményekben. A bírói úton végrehajtott politikai megtorlás aránya csupán 4,3%, amit a bűnügyi statisztika talán részben számításba is vett. Hangsúlyozni kell, hogy más, a burzsoázia által állandóan elkövetett bűncselekmények sem szerepelnek a bűnügyi statisztikában, mert a burzsoa jog szempontjából ezek egyáltalán nem számítanak bűncselekményeknek. E bűncselekmények közé tartoznak elsősorban a munkások tömeges megnyomorodása és a termelésben a munkavédelem barbár körülményei miatt bekövetkezett halálos sérülések. Ez érthető is, hiszen a munkavédelemre fordított költségek az érték-többlet közvetlen csökkenését, azaz, tiszta veszteséget jelentenek.

Több mint száz évvel ezelőtt Engels „A munkásosztály helyzete Angliában” című művében rámutatott, hogy a termelésben bekövetkezett szerencsétlenségeket gyilkosságnak vagy bűnösen okozott súlyos testi sérítésnek kell minősíteni, mert a kapitalista tudatosan nem teszi meg a leg-
elemibb munkavédelmi intézkedéseket sem és ezáltal a munkásokat életükét és egészségüket veszélyeztető körülmények közé taszítja.¹⁶ Érthető, hogy az ilyen bűncselekményeket a burzsoázia nem bünteti és a legrosszabb esetben csekély pénzbírsággal sújtja. A munkások megnyomorodása a kapitalista gyárak börtöneiben, hatalmas méreteket ölt, amit a bírósági statisztikában természetesen nem vesznek számításba. Rendkívül világosan írt erről Marx, rámutatva: „... hogy a korszerű iparnak az emberi test részeivel, mint kézfejekkel, karokkal, csontokkal, lábakkal, fejekkel, arcokkal fizetett rendszeres adó, túlszárnyalja a legvéresebb csataterek veszteségeit.”¹⁷ Különösen elterjedtek az üzemi balesetek Amerikában, ahol a proletariátus raffinált kizsákmányolását a maximumig fokozták.

Hivatalos adatok szerint egyedül az 1939. év folyamán körülbelül 1,6 millió munkás volt az amerikai ipar áldozatainak száma. Ezek közül 16 000 ember meghalt vagy súlyos testi sérülést szenvedett, 109 000 örökre elveszítette munkaképességét, a fennmaradó 1,5 millió ember pedig hosszabb időre munkaképtelenné vált. A háború után ez a szám még jobban megnövekedett; így 1946-ban a súlyos testi sérülést elszenvedett vagy megölt munkások száma elérte a 2 063 000 főt.¹⁸ Igen fontos megjegyezni, hogy ha szembeállítjuk a termelésben megölték és megsebesültek számát a büntények áldozatainak számával, akkor azt látjuk, hogy az előbbiek száma hatalmasan túlszárnyalja az utóbbiakat.

Németországban a gyilkosságok évi átlagos száma 1886-tól 1921-ig, 10 000 lakosra számítva, 0,2 volt. Ugyanebben az időszakban a termelésben előfordult halálos kimenetelű balesetek száma 10 000 biztosított munkásra számítva, 7,0 volt. Eszerint az üzemekben dolgozó munkásoknak sokkal nagyobb annak valószínűsége, hogy életüket elvesztik, mint bárki másnak: a halálesetek valószínűsége az üzemekben harmincöt-ször nagyobb, mint az üzemen kívüli életvesztés valószínűsége.¹⁹

Ebből világosan következik, hogy a kapitalisták évente a bűncselekmények millióit követik el a munkások élete és egészsége ellen, ame-

¹⁶ Marx és Engels Művei, 1930, III. kötet, 388. old., oroszul.

¹⁷ Marx és Engels Művei, 1934, XI. kötet, II. rész, 86–87. old., oroszul.

¹⁸ A. A. Gerecenzon: A bűnözés az imperialista országokban, Jurizdat, 1951, 81. old., oroszul.

¹⁹ U. o., 82. old.

lyekért nem tartoznak semmiféle felelősséggel. E bűncselekmények számát a burzsoa bírósági statisztika nem veszi figyelembe, ugyanúgy, mint ahogy nem veszi számításba az imperializmusnak a béke és az emberiség ellen elkövetett sokmilliónyi, szörnyű gaztettét. A bűncselekmények számának a burzsoa bűnügyi statisztikában alkalmazott nyilvánvaló csökkentését vizsgálva, rá kell mutatni arra az előszeretettel használt eljárásra, amelyet a bűncselekmények „elemzésénél“ a múlt század 90-es éveitől kezdve, napjainkig alkalmaznak. Ez az eljárás „tudományosan megindokolja“ azoknak a legsúlyosabb bűncselekményeknek a bírósági statisztikában való mellőzését, amelyekről éppen most beszéltünk.

A bűnügyi statisztika burzsoa „teoretikusai“ (Mayr, Ferri, Lexis, Mayo-Smith és mások) kötelezőnek tartják az összes nyilvántartott bűncselekményeknek két csoportra osztását: „formális bűncselekményekre“ (vétségekre), azaz oly cselekményekre, amelyek nem ellenkeznek a társadalmi erkölccsel (természetesen a burzsoa erkölccsel) és „tényleges bűncselekményekre“, azaz olyanokra, amelyek sértik ennek az erkölcsnek szabályait. Csak az utóbbi csoport meríti ki a burzsoa tudósok véleménye szerint a bűncselekmény kritériumát, míg az elsőt egyáltalában nem kell figyelembe venni a bűncselekmények számának, dinamikájának stb. vizsgálatánál.²⁰

A bűncselekmények tekintetében a valódi helyzet meghamisítása, nagyarányú emelkedésének elködösítése, ezek az igazi okok, amelyek miatt a burzsoa bűnügyi statisztika a bűncselekményeket „formális bűncselekményekre“ (vétségek) és „tényleges bűncselekményekre“ (bűntettek) osztja fel. Valóban e „módszer“ szerint a bűncselekmények összes számából ki kell zárni és ki is zárják, amint fent láttuk, az olyan cselekményeket, mint a munkások megnyomoritása és megölése az üzemekben, a csalás és a spekuláció, a bíróságon kívüli terror, a béke és az emberiség ellen elkövetett szörnyű bűntettek, mint például Amerika jelenlegi uralkodó köreinek lidércnyomásszerű bűncselekményei, amelyekkel kiirtják a békés koreai lakosságot stb.

Teljesen érthető, hogy a burzsoa statisztika szemszögéből nézve, ezek a cselekmények semmiképpen sem ellenkeznek a burzsoa erkölccsel (sőt, ellenkezőleg) és ennek következtében nem is kell azokat a bűncselekmények közé sorolni.

Az ehhez hasonló „tudományos elbírálások“ cinizmusa annyira nyilvánvaló, hogy csak az undor érzését válthatják ki. A burzsoa bűnügyi statisztika mutatószámai tehát tudatosan meghamisítják a bűncselekmények hatalmas növekedését. Ezért csak igen megközelítőleg jellemzik a kapitalista országok bírósági megtorlásait.

III.

A bűnözés szakadatlan növekedése az imperializmus korszakában, természetesen, nagy nyugtalanságot vált ki a burzsoáziában, amely a bűnözés igazi okainak elferdítése és „tudományos megindokolása“ céljából az ellene vívott elkeseredett harcban újabb társadalmi parancsot ad lakáj-tudósainak. A burzsoa tudománynak mindenekelőtt annak bebizo-

²⁰ E. Ferri: Bűnügyi szociológia. 1910. I. kötet. 292. old., oroszul; Mayo-Smith: Statisztika és szociológia. 1901. 303. old. oroszul és más szerzők.

nyitását tették feladatává, hogy a bűnözés nem társadalmi, hanem biológiai jelenség, aminek következtében a bűnözők különálló kategóriához tartozó emberek, akiket pszichofizikai sajátosságai különböztetnek meg a nem-bűnözőktől. Ebből ered a második feladat: „minél előbb“ be kell bizonyítani a „született“ bűnözők létezését, ami „az egész társadalom“ megvédése céljából nyilvánvalóan megsemmisítésüket vagy legalább is szigorú elkülönítésüket teszi szükségessé.

A burzsoa büntetőjog, a bűnügyi statisztikával szoros együttműködésben, magára vállalta ennek az osztályparancsnak teljesítését. Még a múlt század 80-as éveiben a burzsoa büntetőjogtudományban egy ultra-reakciós, úgynevezett antropológiai, illetve biológiai irányzat ütötte fel a fejét, amely különösen a fasiszta Németországban és a jelenkori Amerikában terjedt el. E barbár irányzat megalapítója C. Lombroso, az ismert sötétszellemű, fanatikus olasz orvos volt, aki „műveiben“ azt állítja, hogy a bűnözés okát nem a társadalmi viszonyokban, hanem magában a bűnözőben, biológiai és faji sajátosságaiban kell keresni és, hogy az emberek között mindig vannak olyanok, akik születésüktől fogva bűnözésre vannak rendelve.

Égészen világos ennek az undorító elképzelésnek osztályjellege. Ha a bűnözés az ember veleszületett sajátossága és éppen olyan természetes, mint a születés, a halál és a betegség, akkor a kapitalizmus semmiképpen sem lehet abban vétkes. Elsősorban következik ez a fentiekből. Másodsorban pedig következik az „elmélet“-ből, a bűnözők javíthatatlanságának elve, amiért nincs is értelme elítélésüknek, hanem könyörtelenül ki kell őket irtani.

A született bűnözők létezésének bizonyítására Lombroso és követői, a fizikai és lelki ismérvek durván összetákolt rendszerével álltak elő (stigmákkal), amelyek csak a bűnözőkre jellegzetesek, a „tisztességes emberek“-nél pedig teljesen hiányoznak. Lombroso és hívei nagyszámú bűnügyi statisztikai adattal igyekeztek ezeket a vad koholmányokat alátámasztani, amely — a legkisebb részletekre is kiterjedően — tízesével dolgozta ki az ismertetőjeleket, amelyek a gyilkosokra, rablókra, tolvajokra, erőszakolókra stb. jellegzetesek, mintha ezzel egész „tárgyilagosan“ bebizonyították volna Lombroso „tanainak“ igazságát.

A gyilkosoknak például, a „legpontosabb“ statisztikai adatok szerint hideg, merev tekintetük, sajátos koponyaalkatuk, nagy pofacsontjuk és vékony ajkuk van. A tolvajoknak nyugtalan tekintetük van, a visszaeső bűnözőket pedig alacsonyabb testalkat és kisebb testsúly különbözteti meg az elsőízben elítéltektől. Különösen kiemeli Lombroso a politikai bűnöző „típusát“, akit állítólag már gyermekkorától kezdve a rombolás szelleme és különleges fizikai ismertetőjelek jellemeznek.

Lombrosznak és epigonjainak „művei“ a szó szoros értelmében tömve vannak ilyen esztelen statisztikai adatokkal. Íme, néhány példa: Lombroso „A tudomány újabb sikerei a bűnözők vizsgálata terén“ című munkájában azt írja, hogy: „100 újabb bűnöző-típusnak statisztikai módszerrel végrehajtott kivizsgálása“²¹ teljes mértékben igazolta nézeteinek helyességét. Így „a bűnözők közül 86% keskeny-, 41% pedig alacsony-

²¹ C. Lombroso: A tudomány újabb sikerei a bűnözők vizsgálata terén, Szentpétervár, 1892. 50. old., oroszul.

homlokú... a gyilkosoknál... nagyon erősen fejlett az állkapocs átmerője, erősen kiállók az arccsontok. A testi és lelki anomáliák gyilkosoknál eléri a 45⁰/₀-ot; erőszakot elkövetőknél — 53⁰/₀; tolvajoknál (betöréses) — 24%²²; továbbá: „... igen fejlettek az orrcsontok a bűnözőknél (különösen a gyilkosoknál) — 40%; ennyire fejlett orrcsontokat normális emberknél 100 esetben 4-nél találhatunk“.²³ Lombroso még bizonyos ráncokat is megindokol, amelyek a bűnözőknél, az emberiség ezen alacsonyabb fajtájánál előfordulnak, akik közé a neolombrosisták — Németország és Amerika barbár fasisztái — minden „nem-árját“ és „nem-yankee“-t is besorolnak.

A majdenecki és dachau haláltáborok, a békés koreai lakosság megsemmisítése és az imperialisták számos más gaztette gyakorlati alkalmazásai Lombroso tanításának, a „fajlemélet“ e változatának. Ezért ma legfontosabb feladatunk a burzsoázia hasonló bűnügyi statisztikai elméleteinek leleplezése. Miután bebizonyították, hogy a „született“ bűnözők ismertetőjeleit lépten-nyomon megtalálhatjuk a burzsoa társadalom legbecsületesebb emberei, a miniszterek, ügyészek, tábornokok stb. között is és ellenkezőleg, nem találhatók fel a bűnözők között. Lombroso és követői a bűnözés biológia megindokolása megmentésének érdekében azt igyekeztek bebizonyítani, hogy a bűnözők vagy epileptikusok vagy olyan személyek, akiknél atavisztikus alapon találhatók meg a vadember ismertető jelei. „A bűnözők és az epileptikusok közötti hasonlóságot — írja Lombroso — kiegészíti a statisztika, amely azt mutatja, hogy a bűnözők 33⁰/₀-a konvulzív epileptikus“²⁴

Nagy figyelemet fordított Lombroso „műveiben“ annak „bizonyítására“, hogy vannak különleges bűnöző „fajok“, amibe azután a német és az amerikai fasiszták, mint „tudományos“ alapba, belekapaszkodhattak egész „népfajok“ (néger, szlávok, zsidók, cigányok) büntetőjogi megkülönböztetése céljából.

A „vitán felülálló“ és „tárgyilagos“ bíró szerepét ennél a „bizonyításnál“ is a bűnügyi statisztika játszotta. Így „Bűncselekmények“ című munkájában Lombroso megállapítja, hogy a kiderített gyilkosságok száma 1 millió lakosra számítva, Piemontban — 47, Lombardiában — 22, Cambragna-ban — 217, Calabriában — 246, Sziciliában — 205, Szárdiniában — 122 és ebből azt a következtetést vonja le: „Világos, hogy a bűntények szemmel látható többségét a szemita és a latin fajú lakosság között figyelhetjük meg... a germán fajokhoz viszonyítva...“²⁵

IV.

Rá kell mutatni, hogy a XIX. század végének társadalmi-gazdasági feltételei még nem adtak széleskörű lehetőséget ahhoz, hogy az antropológusok javaslatait teljes sikerrel alkalmazhassák a burzsoa jogtudományban és gyakorlatban. Arról van szó, hogy „... a burzsoázia minden országban elkerülhetetlenül a kormányzásnak kétféle rendszerét, az

²² C. Lombroso: A tudomány újabb sikerei a bűnözők vizsgálata terén. Szentpétervár, 1892. 45. old., oroszul.

²³ U. o., 52. old.

²⁴ U. o., 82—83. old.

²⁵ C. Lombroso: Bűncselekmények, Szentpétervár, 1900. 24. old., oroszul.

érdekükért folyó harcnak és uralma védelmének két módszerét valósítja meg s ugyanakkor az e két módszer hol felváltja egymást, hol pedig különféle összetételben egymással összefonódik. Ez először is az erőszak módszere... A második módszer a 'liberalizmus' módszere...²⁶ Íme, ez volt az oka annak, hogy az antropológusok indítványait ebben a korszakban, amikor a burzsoázia még nem tudott teljesen lemondani a liberális taktikáról és a demokratikus (természetesen mindig csak formális) elvekről, gyakorlatilag csak korlátozottan lehetett alkalmazni. A széleskörű alkalmazás ideje csak valamivel később következett el, amikor a monopolkapitalizmus ellentmondásai a legnagyobb fokban kiéleződtek és rendkívül kedvező feltételek adódtak a legreakciósabb eszmék gyakorlati alkalmazására. „A szabad konkurenciának — írta Lenin — a demokrácia felel meg. A monopóliumoknak a politikai reakció a legmegfelelőbb.”²⁷ Ezért az antropológusok nyílt, terrorisztikus programját, amely a bűnözés egész problémáját a „felmérni, mérlegelni, felakasztani” cinikus képletével oldotta meg, nem fogadhatta el a burzsoázia azon része, amely a „korbács” és „mézeskalács” politikai összetársításáról még nem tudott lemondani.

A lombrosianizmus mellett egy másik irányzat is jelentkezett a burzsoa bűnügyi jogban és bűnügyi statisztikában, a szociológiai irányzat, amely álcázni igyekezett az antropológusok nyílt embergyűlölő kijelentéseit, de amellettt ugyanazokra a reakciós végkövetkeztetésekre jutott. A szociológiai irányzat a maga nem-tudományos nézeteit, az ú. n. bűnözési tényezők elméletére alapítja, a bűnözést az egymással össze nem függő jelenségekkel (tényezőkkel) magyarázza, amelyeket a bűnözés okainak ismert el. Ebben az „elméletben” a reakciós burzsoa statisztika játszott a főszerepet, amely állítólag vitán felül bebizonyította, hogy a bűnözés alapforrásait háromféle tényező alkotja:

1. társadalmi-gazdasági tényezők, ide tartoznak a munkanélküliség, a magas kenyérárak, a nyomor stb.;

2. fizikai tényezők, az évszakok, az éghajlat, a hőmérséklet stb. és végül

3. egyéni tényezők, amelyek közé tartoznak a nem, a kor, a vér-mérséklet és a bűnöző szervezetének más pszichofizikai sajátosságai. Ezt a harmadik tényezőt teljes egészében Lombrosótól vették át.

Az egyes tényezők fontosságának megindokolására a különböző bűncselekmények elkövetésénél a „szociológusok” a bűncselekmények és a különböző tényezők párhuzamos sorainak összehasonlítása útján, számos statisztikai adatot sorakoztatnak fel, mint pl. a munkanélküliséget, a prosztitúciót, a kenyérárak színvonalát stb. Hasonló szembeállítás segítségével állapították meg a bűncselekmény és valamelyik tényező dinamikája közötti párhuzamot, s ezt a tényezőt azután ezen az alapon a bűncselekmény okának nyilvánították. A „szociológusok” abban a törekvésükben, hogy a bűnözés igazi okait leplezzék és teljesen mellőzhessék anyagi természetének elemzését, a statisztikát valósággal bálványozva, hamis elméletük megindokolására „nehéz tűzérség”-ként alkalmazták.

²⁶ Lenin Művei, 16. kötet, 320. old., oroszul és Lenin: Marx, Engels, marxizmus, Szikra, Budapest, 1949, 237. old.

²⁷ Lenin Művei, 23. kötet, 31. old., oroszul:

Igy például Ferri, későbbi fasiszta, Olaszország igazságügyminisztere azt írta: „A bűnözés tényezőinek három kategóriáját különböztetem meg: az antropológikus vagy egyéni, a fizikai és társadalmi kategóriákat. A bűnözőkre jellemző antropológikus tényezők a bűncselekmény első együttthatói... Ezt követi a bűnözés fizikai... tényezőinek sorozata... amelyek a bűnügyi statisztika tanúságai szerint jelentős szerepet játszanak a különböző bűncselekmények elkövetésében. Ezek a tényezők: az éghajlat, ... a nappal és éjjel váltakozásai... stb. Fennmarad még a bűnözés társadalmi tényezőinek kategóriája, amely abból a társadalmi környezetből származik, amelyben a bűnöző él...”²⁸

A bűnözés tényezői elméletének általános fejtegetése után Ferri számos statisztikai adatot sorol fel és ezek alapján vonja le a „döntő” következtetést, hogy a bűnözés statisztikailag beigazolt ingadozásai „nagyobbára az évszakok, a meteorológiai és gazdasági feltételek kombinált befolyásával magyarázhatók”.²⁹ Teljesen nyilvánvaló, hogy: 1. a „szociológusok” kutatásaikban a statisztika segítségével leplezték a bűnözés igazi okát — a kapitalizmus létezését; 2. hogy a társadalmi tényezőket a kapitalista társadalom gazdasági és társadalmi struktúrájától elszigetelten vizsgálták, holott az említett „tényezők” (szegénység, prostitúció stb.) ennek a struktúrának következményei. Mint A. Ja. Visinszkij akadémikus is rámutatott „A szociológus-kriminalisták kezében a társadalmi tényezőkre való utalás... csak eszköznek bizonyult... persze, jobb eszköznek, mint az antropológusok kezében — a kapitalista társadalom bűnözése valódi okainak leplezésére, amelyek ennek a társadalomnak és gazdasági alapjának struktúrájában gyökereznek.”³⁰ Hangsúlyozni kell, hogy mind a „szociológusok”, mind az „antropológusok” meg vannak győződve egy bizonyos ember-kategória létezéséről, amely bűncselekmények elkövetésére van kárhözható. Ide tartoznak a csavargók, az alkoholisták, a koldusok, a prostituáltak és más személyek, akik „veszedelmes állapot hordozói”. A „szociológusok” véleménye szerint ezek a potenciális bűnözőkkel szemben kell a legkeményebb „társadalmi biztonsági rendszabályokat” alkalmazni.

V.

Az imperializmus mindinkább fulladozik saját ellentmondásaitól, amelyeknek egyik megnyilvánulása a bűnözés óriási megnövekedése. A burzsoa bűnügyi statisztika a valóság minden elferditése és eltorzítása ellenére sem tudja leplezni a bűnözés hallatlan megnövekedését, jobban mondva a burzsoa megtorlás növekedését. Csak annyit jegyzünk meg, hogy a tőkés országokban évente a lakosság 1—3%-át ítélik el, ami legkevesebb 20—30 millió embert jelent.³¹

Hangsúlyozni kell, hogy a tőkés államok között a bűnözés méretei és növekedése, s ennek az országnak társadalmi életében elfoglalt súlya tekintetében az USA áll az első helyen. A hivatalos adatok szerint az 1935—1938. években az USA-ban a bűncselekmények száma évente körül-

²⁸ E. Ferri: Bűnügyi szociológia, 1910. I. kötet, 306—307. old.

²⁹ U. o. 334. és 335. old.

³⁰ A. Ja. Visinszkij: A bírósági bizonyítékok elmélete a szovjet jogban. Jurizdat. Moszkva, 1946. 48. old., oroszul.

³¹ A. A. Gercenzon: Bűnözés az imperialista országokban. 1951. 60. old., oroszul.

belül 1 és félmillió volt. Sok kutató véleménye szerint ezeket az adatokat egyötödére, egyhatodára csökkentették úgy, hogy a bűncselekmények számát a valóságban évente legalább 10 millióra lehet tenni.³²

A Szövetségi Nyomozó Iroda közleménye szerint, 1948-ban „... a bűnözés fenyegető méreteket öltött és tovább növekszik“. 1948-ban „... minden 18,7-ik percben egy komoly bűncselekményt követtek el. Naponta átlagban 36 ember lett gyilkosság áldozata. 255 nőn követtek el erőszakot. Minden 24 órában 463 gépkocsit loptak el és 2672 egyéb bűncselekményt követtek el.“³³ Az újabb adatok a bűncselekmények további növekedéséről számolnak be az USA-ban. Míg 1948-ban 1 686 000 bűncselekményt jegyeztek fel, 1949-ben ez a szám 1 763 000-re növekedett; emellett bizonyos amerikai városokban és tagállamokban a bűncselekmények növekedése még intenzívebb volt. Meg kell említeni a bűnözés emelkedését az ifjúság körében, valamint a visszaesők számának növekedését is. Így 1945-ben minden ötödik letartóztatott 21 évesnél fiatalabb volt, a letartóztatottak 52%-a pedig már előzőleg őrizetben volt. A hivatalos adatok szerint a második világháború folyamán a fiatalok által elkövetett bűncselekmények száma három és félszeresére növekedett.

A bűncselekmények által okozott kár az USA-ban évente hatalmas összeget — 15—20 milliárd dollárt tesz ki.³⁴

Az USA-ban, ahol a kapitalizmus rothadása a legnagyobb erővel mutatkozott meg, rendkívül elterjedt és úgynevezett „szervezett bűnözés“, azaz az állandó bűnbandák, amelyek nagy szerepet játszanak az ország politikai életében. „A magas fejlettségű kapitalizmus országában maga a gangszterizmus is a kapitalista ipar jellegét ölti fel. Az USA-ban a banditizmus a gazdasági rendszer egyik lényeges eleme...“ A gangszter-gazdaság különböző. Vannak régi, hagyományos ágazatai... Hozzá tartoznak az ország általános gazdaságához, bár sem statisztikának, sem ellenőrzésnek alávetve nincsenek.³⁵ Amerikában vannak „Gyilkossági részvénytársaságok“, amelyek elvállalnak gyilkosságokat 500 dollártól (egyszerű polgárok felszámolása) 20 000 dollárig (politikai tényezők eltávolítása).³⁶ Külön hangsúlyozzuk, hogy az USA-ban végérvényesen elmosódott a határ a bűnözők és a kapitalisták világa között, a gangszterek és a monopóliumok előtt hajbókoló állami tényezők között, akik amint ismeretes, az államhatalmat e legszörnyűbb bűncselekmények elkövetésére használják fel. Nagy számban lehetne példákat felhozni arra, hogy tegnapi gangszterek, ma már magas államhivatalokat töltenek be.

Csak George Parnell-Thomasnak az „amerikaellenes“ tevékenység kivizsgálására alakult bizottság elnökének botrányát említjük meg, akinek az volt a feladata, hogy megtanítsa az amerikaiakat „amerikai módra élni“ és akiről kiderült, hogy nagy bűnöző, és hamis okmányok segítségével rendszeresen sikkasztott állami pénzeket.

A bűnözés hatatlan növekedése az imperialista országokban, különösen pedig az USA-ban, ami még a meghamisított burzszoa statisztika adataiból is világosan kivehető, a reakciós bűnügyi statisztikai irodalom

³² A. A. Gercenzon: Bűnözés az imperialista országokban. 1951. 60. old., oroszul.

³³ Pravda, 1949. április 22.

³⁴ A. A. Gercenzon: Bűnözés az imperialista országokban. 1951. 37., 42. és 43. old., oroszul és ugyanattól a szerzőtől: Bűnözés az USA-ban. 1948. 16. old., oroszul.

³⁵ D. Zavlavszkij: Előszó Wallfert „Tekker bandája“ című regényéhez. 7. old., oroszul.

³⁶ D. Karten: Ez Amerika. Moszkva, 1948. 16. old., oroszul.

újabb hullámát idézte elő. Gomba módjára szaporodnak a mindenféle „neolombrosiánus“ és „neoszociológus“ „elméletek“, melyek régi, annak idején kompromittált, az új politikai helyzetnek megfelelően modernizált „tanok“-nak újjáélesztései. A cél egy és ugyanaz, — elbolondítani a dolgozó tömegeket és bebizonyítani, hogy a kapitalizmus nem vétkes a bűnözés létezésében és hogy a bűnözők a biológiailag nem teljes értékű embereknek egy külön kategóriája, akiket könyörtelenül büntetni kell. Megerősítésképpen előveszik a Morgan—Mendel-féle tudományellenes elméletet is, amely állítólag „kétségbevonhatatlanul bebizonyítja“ egy halhatatlan, a bűnöző „típusra“ jellemző átöröklési anyag létezését (gének, chromosomák). Amint ismeretes, ebben az áltanításban a statisztika igen komoly szerepet játszik, amire vonatkozólag T. D. Lizenko akadémikus világosan megmondotta: „Miután nem tudják az élő természet törvényszerűségeit feltárni, a morganisták kénytelenek a valószínűségi elmélethez folyamodni és... a biológiai tudományt üres statisztikára változtatni.“³⁷

Ime néhány példa arra, hogyan használják fel a reakciós bűnügyi statisztika ócska lim-lomját amerikai talajon. Az USA-ban megjelent egy Hutton nevű író könyve „Az amerikai bűnöző“ jellemző címe alatt.

Bőséges statisztikai adatok felhasználásával — mintha azok igazolnák a bűnöző biológiai nem teljes értékűségét — Hutton arra a hön óhajtott következtetésre jut, hogy „a bűnöző viselkedésének fizikai alapja van“³⁸ és hogy „a született bűnöző plazmacsírája piszkos üledék“.³⁹ Ugyanerre a következtetésre jutnak a Wall-street más amerikai lakáj-tudósai is, — Abrahamson, Kessel, Suterland, Tekker és mások és azt bizonyítják, hogy a bűnözés nem a kapitalizmus szüleménye, hanem egy „betegséghez hasonló életmód“. Így Abrahamson 1945-ben megjelent könyvében azt írta: „Értékes egyéni tulajdonságokkal rendelkező egyének ritkán kerülnek bűnöző irányzat hatása alá.“⁴⁰ Abban az igyekezetükben, hogy a „tudományosan“ megindokolják a bűnözők elleni elkeseredett harcot, az amerikai kannibálok Hutton szócsövén át hirdetik: „Elég volt az önámításból azzal a reménnyel, hogy ezt a társadalmi rákfenét ki lehet gyógyítani édes pilulákkal. Ehhez késre van szükség.“⁴¹ Kés, fehérterror, Lynch-bíráskodás, ezt követelik a gazdáik társadalmi parancsait teljesítő huttonok.

Különösen a négerekre veti rá magát Hutton és igyekszik a velük született bűnözési hajlamukat bebizonyítani. Mindennek a négekkel szembeni megkülönböztetést, a barbár sterilizációs-ivartalanítási törvényeket és más, a négekkel szemben alkalmazott erőszakos megtorlásokat kell igazolnia. Világosan beszélnek erről a statisztikai adatok. Így az 1932—1936. években minden 100 000 férfilakos közül szándékos emberölés vádja miatt bírói ítélet alapján megbüntettek 2,24 fehér- és 24,81 néger férfit.⁴² Szem előtt kell tartani, hogy míg a néger bűnözők száma állandóan növekszik, a jómódú fehér középosztály bűnözőinek száma viszont állandóan csökken. Tudjuk, hogy „telivér amerikai fajú“

³⁷ A biológiai tudomány helyzete, Szeljhozgiz, Moszkva, 1948, 520. old., oroszul.

³⁸ Szovjet állam és jog, 1949, 7. sz., 55. old.

³⁹ „Novoje vremja“, 1949, 16. sz., 26. old.

⁴⁰ U. o., 28. old.

⁴¹ U. o.

⁴² Szovjet állam és jog, 1949, 7. sz., 34. old.

bűnözők szabadon járnak és magas állami hivatalokat töltenek be. 1926-ban Chavama chikágói bíró kijelentette, hogy az USA-ban legalább 136 000 gyilkos van szabadlábon. 1936-ban kiszámították, hogy már legalább 281 000 gyilkos jár szabadon.⁴³

A jelenkori fajelmélet egyik ismert képviselője az USA-ban Bogardus, a sötétszellemű szociológus, aki „Az emigráció és a fajok közötti viszony” című könyvében hazug statisztikai adatok alapján a legvadabb reakciós nézeteket hirdeti.

Bogardus egész „tudománya”, melyet ő „statisztikai módszer”-nek nevez, abban áll, hogy tíz táblázattal zsonglőrösködik, amelyek 1725 amerikaiak több, mint 40 nemzetiség népeit jellemző véleményét tartalmazzák. Gondosan kiválogatva az amerikai sovínisztáknak az emberek nemzeti öntudatát megalázó kijelentéseit, Bogardus „statisztikailag” feldolgozza (osztályozza) e jellemzéseket és ezek alapján állapítja meg az egyes nemzetek fogyatékoságait. Ilyen vad statisztikai adatok alapján vonja le Bogardus azt a következtetést, hogy az összes nemzetek, kivéve természetesen az amerikaiakat, a legkülönbözőbb születési hibákban szenvednek, ami nem teljes értékűségük mellett tanúskodik.⁴⁴

Mindezekből nyilvánvaló, hogy az összes megtárgyalt burzsoa bűnügyi statisztikai elméletek odairányulnak, hogy a kapitalista országok bűncselekményeinek igazi gyökereit álcázzák és megindokolják az imperialistákra nézve veszedelmes rétegek ellen irányuló véres fasiszta terrort. Mindezek az elméletek hazugak, hibások, tudományellenesek és nem bírják el a legkisebb komoly bírálatot sem. A bűnözés a kapitalista rendszerben elkerülhetetlen. Csak a kapitalizmus megsemmisítésével együtt semmisíthető meg. A kapitalizmus ellentmondásai — többek között a bűnözés is — nem szüntethetők meg a rendszer keretein belül. Az igazi tudományos bűnügyi statisztika világosan bizonyítja ezt az elvitathatatlan megállapítást.

⁴³ Bolsevik, 1948. 24. sz., 56. old.

⁴⁴ „Az amerikai imperializmus agresszív ideológiája és politikája.” Cikkgyűjtemény. Goszplanizdat, 1950. 161. old., oroszul.